

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 6 (41)

JUUNI 2002

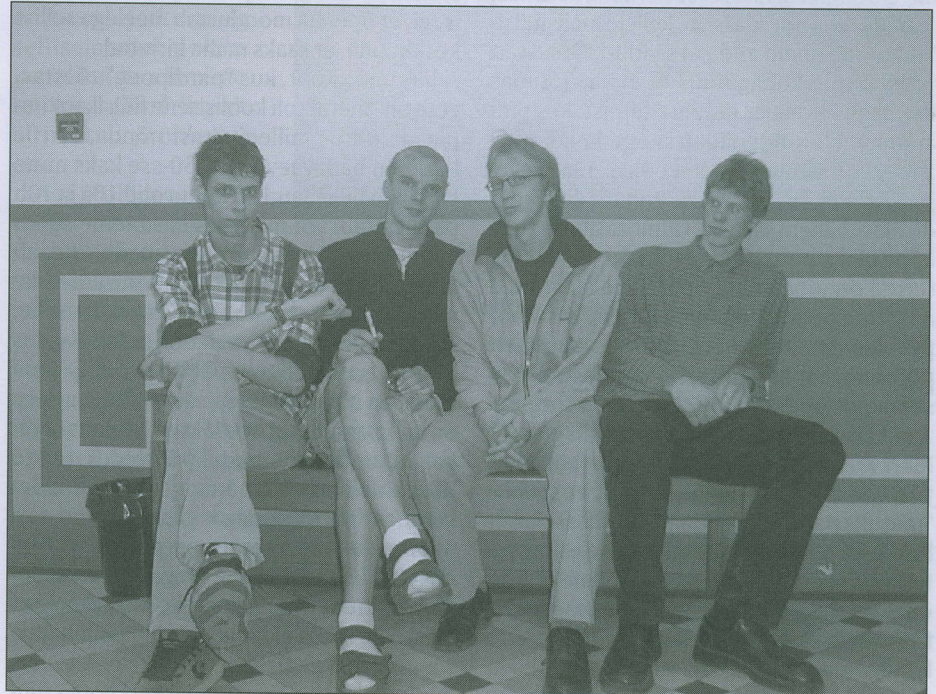
Raamat väljas:

KIRJANIKUKS

Enne kui seiklus seitsme maa ja mere peal lõplikult ajaloo prügikasti visatakse, juhtub ka üks teatavat sorti SÜNDMUS. Nimelt ilmub loomingulise rühmituse "117" sulest ja pintslit mõningaid graafilisi kujundeid ning seda lausa kahe kaane ja mitmekümne lehekülje ulatuses. Suve alguses poeletidele jõudva novelli- ja jutukogumiku pealkirjaks on "4x4" (loe: neli-korda-neli) ning suleseppade hulka kuulub Reaali kirjanduslik "tuumik" koosseisus: Juko Kõlar, Jarno Edur, Henrik Sova ja Tiit Kuuskmäe.

Ilmu koguteos on ühelt poolt finaalsiks kolm aastat läbi viidud omaloominguõhutele, teisalt aga esimeseks sammuks eelnimetatud prosaistide kirjanduslikus karjääris. Sisulisest küljest pakub novellikogu üllatusi kõigile, sest materjali on esindatud erinevatest kirjanduslikest vooludest, alustades satiirist ning lõpetades romantika ja realismiga. Ja kuigi pikemas perspektiivis on tegemist vaid autorite väikese käe harjutusega, võib arvata, et vähemalt hetkel esindab nimetatud kogumik eesti noortekirjanduse koorekihti.

"4x4" pakub oma "postmodernistliku vastureformatsiooniga" alternatiivi tänasele valdavalt magedale "leelo-leelo" pubekakirjandusele. Teisalt ei ürita teos kuulutada mingit ühiskondlik-sotsiaalset manifesti, vaid on pigem asi iseeneses, koosnedes

Vasakult: Jarno, Juko, Tiit ja Henrik. Kirjanikud.

lihtsalt ilusatest jäljetonidest, rääkigu need siis olevikust või minevikust, tulevikust või olematust.

Käsit kirjad jõuavad raamatuna kaante vahele tänu Tallinna Kultuuriväärtuste ameti ja Tallinna Reaalkooli hoolekogu rahan-

duslikult mõistvale suhtumisele. "117" soovib tänada kõiki abilisid ning ustavaid toetajaid, kes siin-seal ikka teinekord nõu ja jõuga appi on tulnud, sest paistab, et asi hakkab sisisema...

Tiit Kuuskmäe

Ik 2 - Tõsine: on Reaalkool suuremas?

Ik 3 - staadion, Pitpot ja õpetajate haridus

Ik 4 - Vee mitmesugus-test kasutusviisidest

Ik 5 - väitlus ja etendus

Ik 6 - luulelooming

Ik 7 - Väike Maja

Ik 8 - toimetuselt!

flashid

* 28. mai on bioloogia riigieksam abituriumile

* 29. mai on abituriumi lõpu-kell

* 3. juuni on keemia riigieksam

* 6. juuni on põhikooli valik-eksam

* 7. juuni on füüsika riigieksam

* 10. juuni on põhikooli emä-keele eksam

* 14. juuni on põhikooli matemaatika eksam

* 22. juuni on 12. lõpetamine

Uudiseid netilehelt:

* Kõiki lugusid saab kommenteerida. Seda funktsiooni on siiani kasutatud vaid suusatamise loo juures, minge kommenteerige muidki

* Juurde pannakse ka vanu lugusid, seega on soovitatav minna mingi rubriigi alla ja vaadata, mis siiani lugemata. Tuletan meelde, et internetis olevad jutud erinevad lehes ilmuvatest.

* Üleval on nüüd mitmed õpetajate killud, omaloomingut, arvamusi. Samuti saab vastata küsitlustele ja soovitada oma koolilehe lugu mõnda teise lehte. Ka teistest lehtedest Reaali Poissi.

tõsimeeli

Reaalkool suremas???

Tallinna Reaalkoolis on alati tähtsaks peetud reaallaineid, erilist rõhku on pandud füüsikale. Alates uuest aastast ei tohi õpetaja anda nädalas rohkem kui 35 õppetundi. Meie tublid füüsikalegendid Mart Kuurme ja Jaak Saukas tegid eelmine aasta ületunde, et hoida meie kalli kooli füüsikatase konkurentsitu. Mida uuele seadusele lähemale, seda teravamalt hakkas esile kerkima küsimus, et mida teha ühe klassiga, kellele meie füüsikud tunde enam anda ei saanud. Otsustati võtta poole kohaga uus õpetaja, Toomas Reimann Liivalaia Gümnaasiumist, kes pidi andma neli tundi nädalas. Aga kellele siis anda see uustulnuk? Põhikoolile ei saa anda, sest et neil on seal raske kohaneda ja nad on üldse vähem sallivad. Gümnaasiumis tulid kõne alla ainult 10ndad klassid, kuna kõik teised on juba mingi õpetajaga alustanud ning uue õpetaja saamine tähendaks suuri probleeme. Et meil on 10ndates tavaliselt pool klassi õpilasi teistest koolidest, siis on sinna uut õpetajat kõige kergem torgata. 10a klassis ei tulnud see kõne allagi, sest Mart Kuurme on selle klassi juhataja, alles jäid b ja c klass. Ning otsustati, et selleks "inetuks pardipojaks" jääb 10c klass. Ja siit hakkasid peale probleemid. Kohe esimeses tunnis sai kogu klassile selgeks, et me ei klapi õpetajaga. Aga mõtlesime, et küll me harjume temaga ning tema harjub meie ja uue kooliga ning kõik hakkab sujuma. Kuid, nagu näitasid esimese kontrolltöö tulemused, loodetavat lahendust ei tulnud ning "inetu pardipoeg" pidi leppima klassi keskmise

hindega 2,1. Sellega tuli midagi ette võtta. Aktiivsemad "pardipojakesed" läksid siis õp. Luugi juurde kaebama. Õp. Luuk lubas rääkida Reimanniga ja ka õp. Kuurmega, et ehk saaks tema midagi teha. Möödus aeg, kuid midagi ei muutnud. Muutus ainult see, et hinded hakkasid kõigil paremaks minema. Saime maha kirjutada. Häbematult maha kirjutada, otse nina ees ja otse vihikust. Tundus isegi, et õpetaja moodustab meelega sellist keskkonda, et saaks maha kirjutada.

Järgmine koht, kus "pardipoeg" tõestas, et ta on "inetu", oli koolisisene füüsikaolümpiaad. Juhtus millegipärast nõnda, et 10c klass sai hädavaevu TOP 50-sse kaks nime kirja, kui ülejäänud 48 kohta olid 10a ja 10b päralt. Häbi või mis? Kas siis oleme süüdi ainult meie?! Eriti jube on vanadel "Reaali poistel", kes on olnud õp. Kuurme juhendamise all. Kontrast on selline, et tekib tunne, et tegid vale valiku Reaalkooli tulles. Kas siis füüsika on Reaalkoolis OUT?

Mis on nüüd siis tulemuseks? Tulemuseks on eelkõige see, et 10c klassi füüsikatase on katastroofiliselt madal võrreldes teiste Reaalkooli (aga ka mõnede teiste koolide) kümnendate klassidega.

Esimene aasta "inetu pardipojana" olemist hakkab läbi saama ning klass on sellega leppinud, et füüsikat ei osata. Suuresti on sellele kaasa aidanud meie klassijuhataja sõnavõtt, kes arvab, et füüsika polegi elus tähtis ning et tema ei osanud keskkoolis füüsikat ning ei ütleks, et ta oleks seetõttu elus millestki ilma jäänud. Hea suhtumine!

Aga nüüd on tekkinud olukord, et aasta hakkab läbi saama ning füüsikatase on ilus ümmargune number. Ning klass on rahul sellega, et füüsika on 0. Põhjendatakse eelkõige sellega, et selle õpetajaga on neil füüsika hinded korras (seetõttu, et kõike saab maha kirjutada) ning kui tuleb uus õpetaja, siis lähevad hinded alla. Tahes-tahtmata tekib küsimus: kas me käime koolis hinnete pärast? On jube tore küll, kui Reaalkool on lõpetatud kõikide viitega, aga TTÜ-sse ei saa, kuna Reaalkooli põhiaine jääb nõrgaks. Laiem probleem käsitleb meid kõiki, ka neid, kes ei käi koolis hinnete pärast: kui tuleb järgmine aasta uus õpetaja, siis läheb meil kõigil väga raskeks, kuna 10. klassi materjal on omandatud puudulikult. Kuid ikkagi on parem vist esimene kuu raskuste käes vaevelda, kui vaevelda siis, kui ülikooli sisse ei saa ainuüksi füüsika pärast.

Paljud õpilased, eriti aga "vanad olivad", mõtleavad selle üle, et valida endale teine kool. Oma 5-6 õpilast on otsustanud, et kui meile uut õpetajat ei tule, siis lahkuvad nad siit koolist. Sellest tuleks hea reklaam meie koolile ning ka õp. Reimannile. Kas ei kahjusta see Reaalkooli mainet nii, et keegi ei tahagi siia füüsikat õppima tulla?!

Seega vist ainuke võimalus meid ja meie klassi veel päästa, on anda meile uus füüsika õpetaja, kes suudaks meid jalule tõsta. Kuid kas keegi seda tahab? Kas meid on üldse kellelegi vaja?

Murest murtud 10c klassi õpilased Jevgeni Ossinovski, Martin Karolin, Peeter-Johannes Palginõmm, Laura Lukas, Risto Kaarna, Mikk Luiga, Madis Juurmann, Karin Ärma, Kristiina Puustusmaa, Kaspar Laurimaa, Vahur Lukin, Silja-Irene Kukku, Mari Malmstein, Reemet Veia

Pauli intervjuu

Kuhu lähed peale keskkooli?

Kõigepealt sõjaväkke ja siis Õigusinstituuti. Õigusinstituuti sellepärast, et see asub siin lähedal.

Kui Õigusinstituuti sisse ei saa?

Siis peab sinna Tartu-peldikusse minema – kohutav linn.

Mida teadsid Reaalist, enne kui siia tulid?

Midagi eriti, olin suht väike.

Millega Reaalkoolis tegelesid?

Kõige muuga peale õppimise. Õppimi-

seks on ülikool. Mõnel olümpiaadil olen osalenud erinevates ainetes. Kunagi mängisin Reaali eest korvpalli, enam mitte. Ja viimasel ajal olen ka pisut väitlemisega tegeleenud.

Kuidas poed?

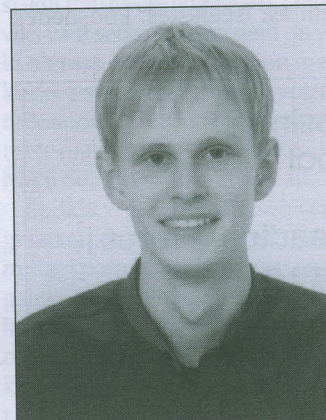
Ma ei poe! Pugemine on alandav nii õpetaja kui õpilase suhtes.

Mida arvad reaalinestest?

MEGA... [GAVAD! Kuigi füüsikal on oma helged momendid teinekord.

Lemmikõppeaine?

Vahetund :) Tegelikult on ajalugu mind alati huvitanud.

See on Pauli intervjuu parandatud variant, ehk siis see, mis ühe või teise inimese tõttu eelmine kord välja jäi.

Reaali Poiss Tallinna Reaalkooli ajaleht nr. 6 (41) juuni 2002

kujundaja ja toimetaja
tähtis inimene
rahamajandaja

catlyn kirna
lili madisson
nele tamme

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-8 lehekülge ja on tasuta.
Internetiaadress: <http://reaalipoiss.koolileht.ee>
Kontakt: reaalipoiss@hotmail.ee ja reaalipoiss@uno.ee

õpetajate sünnipäevad

Silvia Mumma	8. juuni
Triinu-Liis Vahter	14. juuni
Sirje Jaup	15. juuni
Leili Nappo	23. juuni
Kersti Lenter	4. juuli
Vello Jung	7. juuli
Mehis Pever	8. juuli
Tiiu Siimon	11. juuli

Tõsiselt staadionist!

Kui keegi vajab näitlikku vahendit, milline ei peaks üks staadion olema, siis tulge ja vaadake meie kooli staadioni!

Nüüd siis on staadioni pihta kõva kriitika vallandunud. Arvake ära, miks? Kõik vist teavad seda niigi omast käest... Aga pidevalt õhus keerlevad oranzid tolmupilved on asja viinud nii kaugele, et Harjumaa ja Tallinna Tervisekaitseamet esitas Reaalkoolile kontrollakti - staadioni ei tohi kasutada, kui seda vastavalt ei hooldata.

Asi sai alguse tegelikult lastevanemate kaebustest tervisekaitsele. Reaalkool palus siis tervisekaitse ametnikel välja tulla ja asi ära fikseerida. Nüüd on asi fikseeritud, aga mida edasi teha? Akti kohaselt tuleb probleem likvideerida hiljemalt 01.09.2002. Väljapääsu otseselt pole, sest staadioni hooldamiseks peab seda pidevalt niisutama. Aga niisutamiseks peaks sel juhul kooli juurde tellima suure tsisternauto, sest arvestades, et staadioni pindala on umbes 2000 m², kuulub selle niisutamiseks ligikaudu 6 m³ vett. Seni kuni ühte otsa niisutad, on teine juba ära kuivanud (järgi proovitud).

Ilmselt oleks mõttekam juba uus kate panna. Kõige reaalsem võimalus oleks kunstmuru, mille m² hind on 385 krooni. Aga kooli eelarves sellist summat pole. Kuna kool kuulub linnale (mitte direktorile!) ja probleemi saab lahendada linnavalitsus, siis lootes, et linn eraldab raha tingimuste parandamiseks, on linnavalitsusele kooli juhtkonna poolt saadetud vastavasisuline kiri.

Tekib küsimus, miks kohe ei pandud staadionile korralikku katet, kui koolimaja remondis oli? Paraku aga väikse maja asemele planeeritud spordihoone ehitamise ajaks oleks staadion jäänud ehitusplatsiks ning sellisel juhul poleks korralikul staadionikatel mõtet olnud. Ilmselt ei nähtud probleemi ette.

Aga probleem eksisteerib, sest kui õpilased on staadionil ainult oma tunni ajal, siis kehalise õpetajad peavad

seal praktiliselt terve päeva viibima. Kui on liiga kuiv, on kõik kohad tolmuga täis, kui on märg, ei saa staadioni peale üldse minnagi, rääkimata sellest, et riided ja jalanõud ja õpilased ja õpetajad ise on üleni räpased, samuti koolimaja staadionipoolne fassaad, mis on nüüdseks meil oranzikaks värvunud... Kehalise tunni lõppedes tuleb majja sisenedes välisukse juures jalanõud ära võtta ja sokkis edasi minna. See pole normaalne!

Küsisin ka mõnelt staadioni vastu tõrksalt meelestatud realistilt, mida nad sellest arvavad. "Heh, ma arvan, et kõik arvavad ühte-

Ilusate majade taustal võib näha koledat väljakut, mis on oranzikat värvust juba ka ümbrusele on jätnud (kooli sein näit.)

moodi, et milleks seda üldse vaja oli? See madaaak enne oli ka ju parem. Pärast lähed koju ja kõhid 3 päeva seda punast asja välja." "Kõva kukkuda (purustav), vastik hingata, silmad ja suu pärast tolmuga täis, mis seal ikka, kõik teavad ju, mis tunne on killustikul pikali lennata!"

Näete isegi, millist pahameelt see kaasa on toonud. Paraku pole meil kedagi selles süüdistada ja tuleb leppida sellega, mis on. Ärme unusta siiski, et igale probleemile on lahendus! Jääme ootama linnavalitsuse vastust ja lootma parimat!

Linda Raska

Pitpoti teine filmiüritus - Ali G Indahouse

10. mail toimus viimane Pitpoti üritus sel aastal, kuna teil kõigil on arvatavasti nendel päikesepaistelisel reedeõhtutel midagi paremat teha, kui koolis filmi vaadata. Seda näitas kohalolijate arv, mis jäi kolmekümne piirimaile. Põhjuseks ei tohiks olla informatsiooni vähenemine levik, kuna kohal oli isegi paar vilistlast. Selleks hooajaks aga omalt poolt lõpetame, osalt publiku vähesuse, osalt enda ajavähesuse tõttu.

Järgmisel kooliaastal alustame taas uue

hooga. On ka oodata uuendusi, nimelt hakkame filme näitama vaid liikmetele. Et liikmeks registreeruda, tuleb vaid endast meile märku anda. Liikmetel on õigus avaldada arvamust meie tegevuse kohta, mida võiks muuta, mida mitte. Kindlasti hakkame arvestama liikmete sooviga filmivaliku suhtes.

Nüüd siis veidi eelmisest üritusest. Vaatasime filmi "Ali G Indahouse". Kõigi rahulolevatelt nägudelt võis oletada, et film

meeldis. Film rääkis räpparist Ali G-st ja tema püüdlustest Inglismaad paremaks muuta, mis tal ehk ka õnnestus (tegevus toimus parlamendis). Film oli nagu film ikka, mis oli tehtud selleks, et enda lauljakarjäärile rohkem kuulsust võita. Ega selliselt filmilt rohkem ootagi.

Siinkohal soovin kõigi kinoklubi liikmete poolt teile toredat ja kinorohket suve ning täname teid, kes te Pitpotist osa võtsite.

Kaisa Selde

Haridus on see, mis peale kooliskäimist järele jääb...

Kui mäletate, siis oli mõni kuu tagasi Reaali Poisis artikkel sellest, kuidas kallid abiturientid vastasid küsimustele põhikoolis õpitu kohta.

Eksperiment sai korratud – seekord aga olid katsealusteks õpetajad.

Reaktsioon, mis järgnes küsitluslehe andmisele, oli üheksakümne viiel protsendil juhtudest paanika ruudus, lisanditena hulk vahandusi ja äärmisel juhul range, selgituseta keeldumine. Täiesti arusaadav, kui inimesel on kiire ja ta lihtsalt ei jõua, aga (armsad pe-

dagoogid, ärge vihake mind selle eest!) äratundmistunne ajas kananaha ihule, kuuldus, kuidas mõni õpetaja õpilase kombel kahelele, et ta midagi ei oska, ei mäleta ja nii edasi. Kuid, igal juhul nendest õpetajatest (neid oli umbes kümnekond), kes mul konksu otsa saada õnnestus (äraöelnud oli umbes sama palju), ei olnud keegi ebakompetentne. Nagu õpilaste puhulgi, oli see kahelemine suures osas alusetu. Meil tegelikult täitsa haritud pedagoogid ja kurtmiseks pole absoluutselt põhjust.

Loomulikult oli ka neid, kes väljakutse vapralt vastu võtsid ning mu "kapiisile" vastu tulid. Siinkohal suured tänud ja komplimendid neile, kes võtsid vaevaks vastata.

Kes oli kõige parem? Õpetaja Anne Tiits. Tubli, istu, viis.

Maris Meieäär

Ootame ideid uute eksperimentide jaoks.
reaalipoiss@uno.ee

veevärgist

Kõik märjaks! Kõik!

"Kollased juuksed, rohekas kleidike, lühike veidike rohekas kleidike..." ning mõned teised lõbusad lauluviisikesed kumisesid mu peas, kui ma 3. mai hommikul kooli poole kõmpisin. Rietatud tennistesse ja traksidega pükstesse ning relvastatud suure spraidipudeliga.

Esimene tund oli meil kehaline ning ei saa salata, et päris lõbus oli väravas seista ja kõiki, kes rünnata julgesid, mõnusalt märjaks kasta, vahepeal läks mäng päris vesiseks kätte ära. Kuid siis jäi pall trolli alla ning tõsist veesõja pidamist ei seganud enam miski. Ning peale seda, kui välja ka voolik organiseeriti, said kõik lõbusad abiturientid ja mitte nii lõbusad mitteabituriendid päris korralikult märjaks kastetud.

Siis kui me ise juba vahvalt tilkusime ning mõned isegi nirisesid, hakkas juba niigi märgade inimeste pritsimine oma võlu kaotama ja seetõttu tuli otsida uusi ohvreid. Ning esimene mõte oli loomulikult vaadata, kuidas elavad meie "vanad sõbrad" ehk siis pommid, pudelid, ämbrid ja vannid kaasa ning suund College poole. Ja mina küll pole enne näinud, et mõni inimene võib nii vihaseks saada. Võibolla läks natuke vett uksest ka sisse, aga paistis, et neile tuli päris üllatusena, et tutipeo käigus võib teinekord ka märjaks saada. Aga noh, tühja nendega, las nad siis vihastavad, loodame, et see külm vesi, mis

nad kaela said, nende kuumi tundeid natukese jahutas.

Peale külaskäiku College'sse asusime taas kord üksteist märjutama. Järjest rohkem rahvast jõudis kooli ning kooliesine muutus järjest märjemaks, mis kooli juhtkonnale tegelikult mitte sugugi ei meeldinud. Kuid eks ilu nõuab ohvreid. Samal ajal kui me kooli ees üksteist pritsisime, toimusid koolis vist ka mõned pritsingud, kuid sinna pääsmine ei olnud sugugi niisama lihtne. Kuna turvamees ei olnud eriti suures vaimustuses meie peost, siis oli kaunis keeruline kooli sisse pääseda. Kuid lõpuks ikkagi õnnestus mul peale jalanõudest vabanemist ka paljajalu maja peale patseerima minna. Kuid ega seal midagi tarka teha polnud, otsisin kuskilt üles oma mata proovieksami tulemused ning mängisin tüdrukutega natuke keksu ja jooksin jälle välja.

Siis aga juhtusid koolist mööda minema Vanalinna kooli kasvandikud, kes olid kõik kahtlaselt kuivad ning seetõttu sai neil natuke aidatud ennast kuumal suvepäeval jahutada. Kuid see oli alles algus. Ka meie võtsime oma ämbrid kaasa ning läksime linna peale jalutama. Tammsaare pargis võis kohata päris palju tutipeolisi teistest koolidest, kuid sellest natuke hiljem. Esialgu sai võetud suund vanalinna poole. Peale mõningat ekslemist jõudsimme Vene tänavale ning kohtasi-

me taas Vanalinna kooli omasid. Seepeale juhtus see, mis juhtuma pidi. Kloostriaida eeskoda ujus mõnusasti, tänavakohvikutest hakkasid inimesed miskipärast väga suure kiiruga põgenema ning meil oli nalja rohkem kui rubla eest.

Järgmine suurem ettevõtmine oli jalgpallimäng Westholmi ja Reaali vahel. Alguses katsusime neid otse voolikust niisutada, kuid Veiko viis vooliku ära ja siis pidime hakkama saama tavaliste veepommidega. Peale seda, kui Väiksesse majja enam kedagi sisse ei lastud, pandi proovile hambaarstide kannatus. See pidas üsna kaua vastu. Ja lisaks kõigele võitsime isegi mängu vist ära.

Ning siis saabus see hetk, mida me kõik salamahti juba terve päeva oodanud olime. Kell sai kolm ning selleks kellajaks oli kokku lepitud üldine madin kõigi kesklinna koolide vahel Tammsaare pargis. See oli üks kaunis vesine värk. Aga nagu kõik hea saab ükskord otsa, nii lõppes peagi ka vesi. Möödusid mõned minutid ja Hesburgeri, Viru hotelli ja teiste lähedal asuvate asutuste tualettruumid keerati lukku ja pandi turvameeste valve alla. Kuid meie kooli küljes asuvat kraani ei puutunud keegi ning see andis meile taktikalise eelise tänu millele julgengi väita, et kokkuvõttes jäi igal pool võitjaks ikkagi Reaal! Bum tsiga bumm hurraa!

Martin Varvas

Miks seitsmendidukud elektrikappe pesid...

see on pilt sellest osast, mis juba ära pesti

Seda küsimust küsiti meilt palju. Arvati, et me oleme teinud midagi halba ja see oli meie karistus. Keegi ei uskunud, et me oleme nii SUPERTUBLID, et me teeme seda vabatahtlikult. Käis mingi programm, mille raames jagati koolidele mingit keemiat ja kindaid ning muud varustust, et koolilapsed peseksid graffiteid maha. Me mõtlesime, et oleks hea alustada oma koolist (ma ütlesin, et me olime SUPERTUB-

LID). Meid oli kokku umbes 7, kõik minu klassist, algul jagati meile IMEMEESTELE kätte puhastusvahendid ja harjad ning kindad. Ja kui siis me ÜLIHEAD pesijad jõudsimme sinna, siis küsiti meilt kohe, et millega teie siis hakkama saite. Nagu ma juba ütlesin, mitte keegi ei uskunud meid. Ja kui me küsisime suurtelt voolikut, siis ei antud meile seda, kuigi ise tuldi kohe appi (pärast seda, kui Otsa käskis). Kõige hullem

see on aga see sein, mis veel pesemata, kuna keemiat ei jätkunud

oli see, et me pidime tooma vett väikse maja tualetist, kus ei olnud just kõige parem aroom. Aga lõpuks saime me oma SUPERTUBLIDUSES kõigega hakkama ja nüüd on see maja natuke ilusam, vähemalt kaugelt.

Mart Valner

Toimetuse: see elektrikapp on väikese maja kõrval, TIK-i pool

Näiteringi etendus

Käisin teisipäeval, 7. mail Reaalkoolis vaatamas kahte lühinäidendit: "Ärimhed" (Matti, Maarja, Allani, Lennarti, Riinu, Kaupo, Mari-Liisi, Kärti ja Kristjani esituses) ja "Arst vastu tahtmist" (1. stseen), Catlyni ja Indreku esituses.

Esiteks tahaks ära mainida, suureks kurvastuseks, et publikut oli naeruvärselt vähe. Kuigi plakat, nagu ma hiljem kuulsin, pandi üles eelmisel päeval, oleks võinud paljud nende toredate ja ettevõtlike inimeste vaatamängu tulla vaatama. Kahjuks õpetajad). Ilma pikemat moraali lugemata mainisin vaid ära, et järgmine kord soovitan soojalt tulla ja kaasa elada.

Näidendi "Ärimhed" puhul tuleks mainida seda, et võeti ette päris raske katsumus: 30 minutit näidendit maha mängida nii, et kõik oleks huvitav ja jälgitav, on päris raske (mõtlen nende poolt, kellel pole erilisi näitlemiskogemusi). Näidend rääkis grupist inimestest, kes tahtsid silikaadivabrikut rajada. Üks oli saadetud kuhugi uurima, kas liiva on. Tegevus toimus ühe mehe köögis, kuhu oli kogunenud kamp tema entusiastlikke sõpru. Õhkkonda vürtsitasid kuri naine ja võõras mees tänavalt, kes lunis allkirju ning lubas silikaadivabriku idee välja anda, kui ta neid ei saa. Tegevus toimus õlle-vorstisaia laua ümber, kus mehed rääkisid ja tähtsat plaani pidasid. Lõpus tuli 2 puanti, mõlema puhul sai tegelane ajakirjanik Paun pähe: see mees, kes liiva saadeti uurima, teatas, et seal on ainult soo ning ajakirjanik Paun oli selles süüdi. Teine kord oli see, kui allkirju koguvallt tegelaselt tuli kiri, et ta sai laenu, aga nüüd peavad mehed selle laenu tagasi maksma. Jällegi sai vaene ajakirjanik pähe, lõpus kolkisid mehed ta läbi. Ju siis oli tema kõige suurem organiseerija.

Näideldi päris normaalselt. Kuigi vahel jäi mulje, et tekstile mõeldi rohkem kui konkreetset näitlemisele. Osa välja mängida on suur kunst, mida rohkem inimesi ja tegevust, seda raskem on kõike ideaalselt välja mängida. Seda raskem on ka osaliste vaheline kokkumäng. Just sellest jäi veidike puudu. Tundus veidike kuivavõitu. Samas oli näha, et vaeva oli tõesti nähtud. Kogu asi toimima panna ei ole üldse kerge. Mulle meeldis eriti kurja naise roll. Inimene, kes seda mängis, sulas kuidagi sinna loomulikult sisse. Samas see inimene, kelle majas tegevus toimus, tundus ka selline hästi rollilähedane inimene olevat: rahulik ja mõtlik. Ajakirjanikuhärra mängis oma osa hästi entusiastlikult. Tundub, et sellele inimesele on näitlemine lausa lust. Pean ainult kibeda kahetsustundega mainima, et osadel teist on sügavad diktsiooniprobleemid. Kuid sellest saab harjutamise teel üle. Häält ei pea kunstlikult väänama, kuid leidke oma võimalus. Kasuks oleks

tulnud veel rohkem ringiliikumisi, emotsioone ja hüüdeid. Aga see selleks... Tublid inimesed olete, et seda teha viitsisite ja ärge jumala eest pooleli jätke oma püha üritust. Aga teine kord tehke mõni lühem tükk ja väiksema seltskonnaga. Las olla neid mitu, kuid olgu nad konkreetsed.

Nõndaks, nüüd sõnake ka teise etenduse kohta. Catlyni ja Indreku näidend rääkis purjus mehest, tema naisest ja kuidas nad omavahel tülitsevad. Just see, mida ma enne ära mainisin – mida vähem tegelasi ja tegevust, seda lihtsamini jälgitav ja lihtsam näidend. Kuna teksti on mitu korda vähem, ei lähe selle pähejätmiseks ka erilist aega. Tegelikult ei saanudki ma aru, kas oli tegemist kodusõja või miilustamisega. See, kuidas Indrek ütles oma naisele, et ta annab talle pekka, tundus rohkem sellise heatahtlikuna, kui ähvardavana. Kas see näidend oli kirjutatud venelase poolt? Cat (nagu mina teda hüüan ja pool maailma takkaotsa) mängis naist, kellel on täiesti savi oma mehe mõtetust lobast. Kokkumäng oli neil tõesti hea. Oleks võrreldav eelneva näidendi naise ja mehe omaga, kui see veidi pikem oleks olnud. Stseen lõpeb sellega, et mees lööbki naist, kuid millegipärast ei taha publik seda veel lõpuks tunnistada enne, kui Cat vaikselt ja alandlikult ütleb: "Kõik...". Muide, Indrek oleks võinud viinale hapukurki peale süüa. Ja viina oleks ka võinud teeklaasi kallata. Kõigile, kes tahavad tulevikus lavakasse astuda, neile ütlen ma, et tehke rohkem lavatööd. Tehke rohkem lava ees tööd ja tehke rohkem lava taga tööd. Valgustus ja heli on sama tähtsad näidendis kui tegelaste mäng. Teater on kunst, mitte reaallaine, nii et tundke ennast rohkem selle osana. Ärge mängige kedagi... saage temaks.

Üldiselt ma ei tahtnud kellelegi midagi halvasti öelda. Ütlesin vaid seda, mida tõsiselt arvasin. Tublid, vahvad ja ettevõtlikud inimesed... laske samas vaimus edasi. Teater meis eneses ei ole seesama mis teiste silmis. Suured õnnesoovid ka juhendajale Mai Grossile, kes, nagu näha, oli suure tööga hakkama saanud. Nagu juba ennist öeldud, ärge oma üritust katki jätke. PS! Suur tänu Zgudzile (Kristjan) tema heade vahepalade eest. Hüüumärkide sirgeldamine oli üpris vahva. Aa... muide Zgudzi trikk Catlyni ja Indreku näitemängu ajal sündis 5 sekundit enne etendust... jess sain ära kituda! Muuseas, seda trikki teavad ainult need, kes kohal olid... olete kadedad juba?

Igatahes, loodan, et järgmisel aastal jätkatakse oma tegevust ja siis on etendustel juba publikut murdu, sest nalja sai nii publik kui ka osalised.

Suurimate lugupidamistega

Lauri Luht (Tallinna 21. Kool)

uudiseid

Reaali turniir

4. aprillil toimus Tallinna Reaalkoolis karikavõistluste viimane turniir. Teemaks oli "Rääkimine hõbe, vaikimine kuld".

Kuna tegu oli improvaitlusega, leidis väga erinevaid ja huvitavaid lähenemisi. Näiteks selle aasta keskkooli meistrikate võitjatiim otsustas võtta improvaitlust sõna-sõnalt ning leidsid, et improks pole ju mõtet valmistuda ning et tühja lehega ette minna ning kõnet pidada on palju lahedam. Arvatavasti see saigi nende üsna korraliku põrumise põhjuseks.

Samas jõudsid finaali just need (TIK koosseisus Maarja, Priidu, Triin ja Algajad koosseisus Anu, Heiko, Ragnar), kes suutsid välja mõelda sellised kaasused, mis paljudel suu ammuli jätsid. Nimelt TIKi kriteeriumiks oli paaritumise efektiivsus ning arutelu käis selle üle, kas rääkimine põhitegevuse ajal aitab kaasa või juhib tähelepanu kõrvale.

Seda väitlust küll finaalis ei kuulnud, kuid ega lõppväitluskil millegi poolest alla ei jäänud. Seal kutsusid meile kõigile teadatuntud "Algajad" üles väitlusest loobuma, sest see mõjub halvasti ühiskonnas eksisteerivate indiviidide psüühilisele tasakaalule. Nende arusaama kohaselt on väitlejad põlu all, neid kasutatakse ära ning nad on ka muidu kahjulikud. Võidukaks osutus tasavägise rebimise tulemusel siiski TIK, kes leidis, et väidelda on ikkagi tore ning lihtsalt ei tohi lasta endale pähe istuda ja ka ise tuleb hoiduda teistele liiga tegemast.

Nagu ikka Reaali oma turniiridel, ei läinud ka seekord realistidel eriti hästi, kõik said küll võidu kirja, kuid Reaal 1 parima võistkonnana jäi napilt poolfinaalist välja. Põnevust jätkub aga augustini, nimelt ei ole Väitluse karikavõistlus veel otsustatud, on pisut segadusi punktidega, võitjad kuulutatakse välja alles augustikuuses laagris. Reaal 1 pretendeerib võistkondlikule ja Kaarel Oja individuaalsele karikale. Ootame, loodame, vaatame...

Sellised ongi suveplandid: minna laagrisse ja oodata karikatulemusi. Seekorde laagri pidi tulema noorteparlamendi formaadis, seega ehk pisut mõtlikum kui muidu. Peale Reaali turniiri on aga väitlejaid taas juurde tulnud ja tulevik ei tundugi nii tume (ta pole kunagi tume tundunudki). Sügisel on aga taas oodatud kõik uued huvilised (nad on tegelikult alati oodatud), sest ühed meie toredad väitlejad (Priit ja Paul) lõpetavad. Seega juba praegu kutsun üles inimesi mõtlema väitluse üle ja kas pole äkki selle vastu huvi.

Lõpetuseks soovin kõigile head suve ja palju huvitavaid elamusi. Meie väitlejaile soovin aga palju uusi ja huvitavaid väitlusi.

Tuuli Reisberg

luuletusi

Linalakk kevad

Kas oled see sina, särav silm,
keda kuulutab mul terve ilm,
kelle kujutis mu meeles
püüab seletada tundmatus keeles.

Liugle kuis täispurjel laev,
ei sind hõika ükski vaev,
tuul on päri - tõukab takka,
kõik su mured olgu vakka

Ozwald

Kummardus

väike lõbus haldjas Helen P.
lendleb völlumetsas
oksalt oksaraole
mamplilt kärbseseenele
sinu luulemätas
pindalalt on suur
kasvamas sel mitut
liiki lauleldusi
minu salves poesiateri
vähaks jääb ning
halvalt maitsvad nad
sooviksingi saada
õpetusesõnu häid
värskelt lõhnavaid
kui kevadine roos
seniks aga olen ikka
sinu ande austaja

Laurentius

...

Kui ma maaliksin pildi
Siis oleks seal taevas ja kuu
Ja säravate tähtede all
Seal sina oleksid puu
Sa puu, millel lehti ei ole
Neid teha ei oska ma
Mu pilt jääb veidike tühi
Me tunne jääb lõputa

...

Ma arvan, et ma olen paha
Kuid sest rääkida ma ei taha
Ei taha, et saaksid sa teada
Siis võiksid mind sa vaid neada
Kuigi pole ma teinud kurja
Siiski midagi ajasin nurja
Näen su nime vaadates tassi
Oma südame ajasin sassi

....

The lies told
We tear apart
I feel cold
Deep in my heart
My life turned
A second page
But anyhow
I'm off the stage...

dg

Matemaatikahaikud

Kordamiseks

Peame meeles, et
Lahendamisel saime
Suure kevade

Võrdlusmeetod

Soojema suve
Muutuja x-i suhtes
Saime siinusest

Algebralised võrrandid mingi ühe ja sama argumendi trigonomeetrilise funktsiooni suhtes

Vasakul poolel
Tunduvalt tülikam on
Vihmane tänav

Näide 26

Aa ruut pluss bee ruut
Meie Pythal cee ruut on
Kuigi katus jääs

Khonsu ja Pullu

Üks kurikuulus nali

Seisab lukus ukse ees me klass:
"Meil ju kõigil kaasas pass!"
"Tehke lahti, Vaimgi siin!"
"Mul on häda, oh mis piin!"
"Ka mu seljakotil lips!"
Rahva vahelt kostub nips -
avanevad ukseks taas,
süda peksab, vist ekstaas
taskust läigib tintekas -
kuue tunni timukas.

Ozwald

Bussis

täiskiilut' omnibussis
sihvakooril libastun
kuid see ei häiri mind
mul on tähtsat tegemist
tipla sõimama ei vaevu
mul on tõesti tähtis asi ees
lähnen koju sokke pesema

Laurentius

...

Today somebody died.
If I had known him, I would have cried.

...

Neid aegu, kus elan, ei taju, kuid tean,
et oleks kõik kenam, kui pajupuu oksale
tuleksid sa kohe, nüüd ja praegu koos
minuga istuma.

dg

Song

I wrote a song
She never saw it
I never sang it
It was forgotten

It was in my closet
Under my pillow
Covered with tears
And full of pain

I asked silently
If I could love her
I thought I heard her
Singing that song

And I stopped
To listen to it
And in my mind
It became real

But I didn't notice
I wasn't the only one
I didn't realise
That she wrote it too

She wrote the song
I never saw it
She never sang it
It was forgotten

dg

Ebamaine

Läbi tuule vinge,
üle kohiseva maa.
lohistades hinge
sammun, väsind ma.
nägin väge valguses,
tardunud kiirtes - selguses,
sulas lumi - täitus ootus,
teadmist korvas lootus.
Sain ma välgust tabatud,
tõde seeski rabatud.
ei oleks oodanud, et jälle
aga lendas taevas ikka pääle.
Meile ainult rõõm jääb nüüd
vali rööki ilma hüüd.
kadund kõik see hääletu,
olen täitsa keeletu.

Ozwald

janunen haiglaselt
kuulsuse järele
tahan olla te
ainuke täiuslik iidol
mu luule on
kui ettekuulutus
luges seda te
naudelge täiuslikke
tähe kombinatsioone
ja kui ma ennast
surnuks joon
siis olen jätnud
jälje sügava
mudase roiskva
kuid ometi nii
igikestvalt ilusa

Laurentius

Õppeaasta 2001/2002

See õppeaasta oli minule üpriski edukas, kuna ma ei saanud ühtegi halba hinnet, kui järele mõelda, siis sain ma ühe KOLME, aga see oli ka ainus. Enamus hindeid olid VIIED.

Kõik vihkud on mul ääreni tehtud. Ma-ta vihk on meil tehtud, kuid mul ei ole pikkade puudumiste tõttu kõik tehtud.

Kristjan Jürisoo

See õppeaasta on olnud minu jaoks tõeline õnn sellepärast, et ma sain teistel veeranditel kõik viied. Ma loodan, et saan ka sellel veerandil kõik viied, aga ma arvan, et sellel veerandil mul nii hästi ei lähe, sest see veerand on nii raske. Suvevaheaeg tuleb mul hea, sest ma saan minna maale koerte Hundu, Muta, Ville ja Robi juurde.

Kristo Visk

Mulle on see õppeaasta väga meeldinud. Meie klass on hästi arenenud ja mina koos nendega, ma arvan niimoodi.

Meil on sellised tunnid, nagu emakeel, matemaatika, loodusõpetus, kodulugu ja kehaline kasvatus. Minu meelest peaks ma palju kirjutamist õppima, aga teised ained lähevad mul hästi. Minu meelest on kool tore asi ja ma loodan, et teised arvavad ka nii.

Sten Liitam

Emadepäeva kontsert

Ma esinesin emadepäeva kontserdil mitu korda. Emasid oli väga palju. Kõik olid rõõmsameelsed.

Simone Peterson

Varbola linnus

Me käisime koos kalssiga Varbola linnuses. Me saime seal piknikku pidada. Varbola linnus on üks väga suur linnus. Me võisime seal äärte peal ringi ronida ja palli mängida. Ka võisime me oma kaasavõetud teki või vaiba maha panna ja seal süüa ning juua. Me läksime sinna bussiga.

Taavi Kiisler

Audentese üle-Eestiline spordipäev

Aprillikuus käisid Tallinna Reaalkooli 2a ja 2b klassi lapsed üle-Eestilisel spordipäeval, kus nad saavutasid I koha. Alad olid: pendelteatejooks, palliga teatejooks, hübitsaga hüppamine, köievedu. Võistkonda kuulusid: Sandra Brak, Heli-Mari Sakala, Laura Maasik, Ulla-Mari Niit, Johanna-Maria Soone, Kadri Lindemann, Kaarel Pöldemaa, Martin Ustaal, Hans Vellama, Hannes Anier, Karl-Lennart Meri, Taavi Teelem. Edu neile!

Ulla-Mari Niit

Spordipäev

Meil oli spordipäev. Mu kaugushüpe oli 3.32 ja jooksu aeg oli 10.3. Meie klassis võitsid ainult tüdrukud ja vastas-klassis poisid. I koha saavutas Laura Maasik kaugushüppes, teise koha Ulla-Mari Niit kaugushüppes, Berit Loomägi oli kolmas. Sama järjekord oli ka jooksus. Spordipäeval oli tore.

Carl Erik Teiskar

väikesed Sport

Ma käin jalgpallitreennis. Seal on tore. Me mängime pool trenni. Spordipäeval olin kiireim. Ma hüppasin 3.31. Jooksin 30 m. 10.2. Spordipäev oli üks minu elu parimaid päevi.

Kristopher Piel

Suveplaanid

Suvel plaanin ma teha kõike, mida pähe tuleb, kasvõi midagi hullu, pöörast. Esiteks tahan ma puu otsa onni ehitada. Ma olen enda lühikese elu jooksul kogu aeg tahtnud puu otsa onni teha. See on mu elu suurimaid unistusi. Ma tahaksin väga ühe peo korraldada koos parimate sõpradega, eesotsas Karl-Lennart Meri, Kaspar Orasmäe, Karl-Oskar Lember, Leo-Kristopher Piel, Bertil Tarbe, Hans Vellama, Ivar Mikk. Kindlasti tahan ma maale minna ja muidugi Saaremaale ja Hiiumaale. Ma tahaksin Soome minna ja muidugi luksuslaevaga Romantika.

Kristjan Jürisoo

Minu elu

Ma sündisin 21. juunil 1993. Minu unistus on saada arhitektiks ja hästi palju maju teha. Üks nädal enne kooli lõppu pean ma oma sünnipäeva, kuhu peaks tulema 19 inimest, sealjuures ka mu pinginaaber Kristjan Jürisoo. Suvilas on mul, minu õel ning tädi pojal pooleli kahekorruseline onn.

Karl Oskar Lember

tagakülg

Lõpmatu reaaltarkus

"Põhjus, miks te siin ilmas olete, on teie vanemad, aga teie vahel takistate neid." Saukas

"Kui seda bioloogiat poleks, siis oleks päris hea." Polma

"Mulle meeldis koguaeg seda tainast süüa, sel oli siuke etanooli lõhn juures." Polma

"Igastahes - Austria läks Esimesse maailmasõtta absoluutselt seniilse kuningavõimu all." Katrin Pever

"Mis see näitab, et öökullil on energiat? Silmad säravad!" Polma

"Sadomaso, ega muud polegi..." õp. Otsman

"Oodake, las ta lõpetab ära, siis hakkame karjuma." õp. Aavaste

"Oodake, ma sattusin segadusse. See pole loomulikult mingi ime..." õp. Aavaste

"Richard, Sa ajad mind hulluks. Ma lähen varsti sulle kallale!" ...10 sekundi pärast, "Ikka ei saa aru, mida sa ilutsed seal?" õp. Ermann

"Mõtlen füüsika peale - kuidaspidi peaks keerama." õp. Pihlak

"Nagu isa suust kukkunud ja isa oli väga pikk mees..." õp. Toomra

"Küsi, sest mina ei tea, kus teie mõtlemises tekib error." õp. Ermann

"Niisugune raske trallallaa käib." õp. Otsman

"No teeme siis ühe soovikontserdi. Ma olen aru saanud, et see erutab teid kõige rohkem." õp. Karp

"Ma ei kontrolli täna oma teksti. Vabandust, kuskil on mingi lühiühendus." õp. Karp

"Raamat annab jälle teile mingit uduhunti." õp. Ermann

"See EI OLE kerge ülesanne, palun närige läbi." õp. Ermann

"Tõeline playboy värk!" Otsman

"Südamel on vatsakesed ja need teised asjad!" Aavaste

"Ma ei viitsi rohkem!" Ermann

"Võtame Jaan Taltsi hobuseks!" Saukas

"Läheb tööle, tukub laua taga, läheb koju, tukub televiisori taga ja mitte s***** ei tee!" Ermann

"Ma ei saa, siin on mingid jänesed!" Aavaste

"Ma saan aru küll, et märts ja jook-suaeg on möödas, aga sinu oma kestab veel!" Ermann

"Kas sul on käsi krampis?" ...paus... "Sul juba kõik tehtud?!" Mals

rohkem ei mahtunud, lugege internetist juurde...

Suvesoovid toimetuselt

Ja ongi läbi! Meil siin toimetuses 11. klass, mõnel juba 12. ja mõnel alles esimene. Nüüd veel eksamid ja siis suve nautima! Kel mida nautida on muidugi. Aga siiski, sügisel on vaja jälle siia tulla, mina õnneks/kahjuks viimast aastat. Ma olen kogu aeg arvanud, et keskkool võiks kesta 2 või 4 aastat, kolm on nii tobe arv. Aga siiski, mida suvelt oodata, mida paluda sügiseks?

Kõigepealt, õpilasena küsin ma suvejuhatajalt sügiseks natuke viitsimist midagi teha ja töötat ka, sest peale lehe pole ma küll juba tükk aega midagi liigutanud.

Lisaks tahaks veel viisakat spordiplatsi, aga see pole kuidagi suvetaadi võimuses, rohkem ikka linnaisade teha, ehk siis... TEHKE MIDAGI!

Veel tahaksin, et meil oleks kehalises mingid viisakamad pallid, sest need vähesed, mis meil on, on läbi, sest kui sa iga päev 7 tundi nendega mängid, siis on ju loomulik, et need ära kuluvad.

Ajalehe toimetajana tahaks ma, et sügisest oleks koolis mingi kast või korv, kuhu saaks ebavajalikud lehed panna, et ma nad kätte saaks. Mul on tõsiselt kõrini sellest, et juba 45 minutit pärast lehtede jaotamist leian ma neist kümmekond prügikastist. Kui ei taha, tulge andke minu kätte või pange Saukase klassis mõnda arvuti juure olevasse kasti.

Samas soovin ma, et selguks, kes mu lehti jalutamas käib, pidevalt kaob mingi pakk ära ja siis ilmub jälle. Ühed suutsid veel korra ära jalutada. Tegelikult tahaks ma leheruumi ka, Saukasest juba kahju, segame seal tundi kogu aeg. Vot, nii palju sooviks lehele (ehk siis enam-vähem endale).

Keda aga aasta jooksul tehtud töö eest tänada?

Suured tänud lähevad Martin Varvasele, Tiit Kuuskmäele, Mati Tallale, Paul Keresele, Ozwaldile, Kadi Pariisile – inimestele, kes oma abituriumi kõrvalt jõudsid-viitsidid ka lehte kirjutada.

Hermafrodiidile ka, sest nad näitasid, et lehega tõesti saab skandaale tekitada. Tõesti, leht oli palju huvitavam.

Kaisa, Dea, Karin, Tuuli, Silvia, Mari-Liis, Maris, Helli, Mihkel, Anne, Õllejumal, Laurentius, Tauntz ja teised, suur tänu ka teile.

Muidugi Nelele ja Lilile peab ka midagi head ütlema, et nad on viitsinud seda kõike minuga vedada ja mulle abiks olla. Kõik nimetatud on tõsiselt supertoredad inimesed.

Tarmo Saaretile ka tänud, et ta on lasknud meil piisavalt vabalt tegutseda. Kahju, et ta ära läheb.

Lehest veel nii palju, et ma olen möödunud aastaga rahul, ma arvan, et suutsime ka mõned neist lehte lugema panna, kes seda ehk enne ei teinud, oli ju siin mitmeid skandaale, Õllejumal näiteks tekitas piisavalt jama. Ütlen teile suure saladuskatte all, et

tegu on ühe tõsiselt targa ja laheda inimesega, kellele lihtsalt meeldib oma arvamust avaldada läbi vingumise.

Lõpetuseks tuli veel meelde, et leht tänan ka uno.ee-d, kes meile netilehe tegi, sest siiani pole ma küll ühtegi IT-meest leidnud, kes tasuta (me raha ei anna :p) minu vingumist kuulaks ja viitsiks mingi netilehega mässata.

Edu soovin sügiseks meie kooli väitlusklubi (aitäh!), kes, nagu näha, on tegelikult päris korralikud väitlejad.

Pitpotile soovin ka edu ja vabandan pisut, et ma pole teie üritustele jõudnud. Tegelikult võiks kõike head öelda nii mitmelegi asjale veel, millest siin lehest juttu on olnud, erinevaid klubisid realistide koolis ikka jagub ja sellised asjad vajavad vaid entusiaste ja huvilisi.

Palju õnnesoove läheb abituriumile nende lõpetamise puhul ja siit kohe ka 11. klassile abituriumiks saamise puhul. Mõlemale lennule, nii 117. kui ka 118., tahan ma fantastilist suve, ma lausa nõuan seda, sest eks ole asjad muutumas ja sügisel näeb, mis edasi saab. 117. lend peaks olema juba teinud oma otsused ja õppima just seal, kus soov oli. 118. peaks aga tundma ennast nagu kodus, sest mis muu saaks/tohiks kool olla, kui siin juba nii kaua on käidud. Iseasi, kas ta ka on.

Õnnesoovid lähevad ka 9. klassile, kellest enamusest vist saavad meie rebasekesed, head suve teile, sest ei tea, mis see sügis toob. Tegelikult me muidugi nii kurjad ei ole, kui eelmise lehe intervjuudest võis selguda, me oleme hullemad veel :p.

Kes meil veel edu ja õnne soovivad? Kindlasti õpetajad. Puhake siis ikka suvel välja, sest sügisel läheb kõik samamoodi edasi (kui mitte veel hullemalt). Õpetajatelt sooviks vaid seda, et kuigi neid on vähe, on siiski olemas õpetajaid, kes on meelega vastikud, et autoriteeti juurde võita. Ma annan teile soovitus: saage aru, et see ei toimi! Te teete olukorra enda jaoks lihtsalt hullemaks. Nagu öeldud, selliseid on vähe.

Söökla võiks ehk sügiseks aru saada, et gümnaasium (meie klass näiteks) ei saa sinna midagi parata, et meil toitu puudu tuleb ja paluks äkki igale lauale silt panna, mis klassile see ikka kuulub, sest need segadused ei ole mitte õpilaste süü. Muuseas, vahemärkus: 24 inimest ei taha mitte ühe pika laua taha mahtuda. Ühesõnaga, kool peaks kogu asja sööklaga koos üle vaatama ja siis mõtlema, mis edasi saab, sest vaatamata sellele, et toidud on head, on nii mõnigi asi pisut paigast ära.

Sügiseks loodan, et tagasi on ka Prikk, sest patsiga onu on pisut tüütavaks muutunud.

Lõpetuseks soovin kõigile suveks: "Soojust, värve, rõõmu, vabadust!" Seda ütleb Tõnu Trubetsky laulus "Suvi".

Catlyn Kirna/niizama